

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

PER GUANYAR LA PARTIDA.

Lo governador de Madrit sembla que al últim s'ha decidit a agafar la ploma y ha escrit una circular que ab tres paraulas no-més podria escriure's.

Aquestas paraulas son las següents:
«Alto el juego.»
Y las casas de joch han obehit incontinent: las ruletas posarán rebell, en las cartas s'hi farà molsa, y diuhen que 'ls jugadors, veyent que la cosa anava seria, s'han dit:
—Vaja, no juguem.

Lo Códich penal castiga 'l joch y en aquest sentit la ley es clara y terminant, y ha de obehirse.
Lo governador de Madrit mereix un aplauso.
Tot lo que siga cumplir y fer cumplir la ley, será en aquest país practicar la primera virtut social.
Tant es aixis que aquesta es la terra ahont s'ha inventat l' adagi: «Feta la ley, feta la trampa.»

—«Pero escoltin, deya un jugador, ¿qué no podria reformarse aquesta ley que 'ns priva de jugar?»
«Jo comprench, anyadia, que la ley prohibeixi fer trampas en lo joch, perque aixó fóra sempre una estafa; pero jugar.....»

«Francament, jo dels meus diners ne faig lo que 'm dona la gana; si vull los llenso desde 'l balcó al carrer, ó obro un sot y 'ls colgo y ningú hi tindrà res que dir.

«Per qué si n'hi ha un altre que pensa com jo, y per desferse'n se posa a jugarse'ls ab mi, veyám, per qué ha de venir la ditxosa ley, y 'ns ha de privar, de que sense fer mal a ningú 'ns entenguem y decidim a la sort si 'ls meus serán seus ó vice-versa?»

Las rahons son poderosas, y per més que 'l joch siga una immoralitat, un vici, la causa de molts desgracias, la ruina de molts familias, no, per aixó la ley que respecta la libertat de fer cada hu lo que vulga de lo que posseheix, hauria de ficar basa en aquest joch.

Ademés hi ha que contar ab una cosa.

Castigant lo joch, segons lo Códich, lo jugador no 's correteix.

Hi ha mil exemples que ho demostran; ó sino digan: Desde que hi ha Códich penal, no existeix aquest vici? ¿Ha pogut acabar lo Códich ab los seus articles? Y no obstant, no hi ha vici que no tinga remey, y nosastres creyem que 'l remey del joch, no está en lo Códich, sino en la influencia de las costums, en la moral.

Rebaixéu al jugador, y 'l curaréu, y si no 'l curéu evitáreu al menos los estragos del contagi.

Per rebaixar al jugador, no 's necessita sino una cosa: la publicitat.

Féu que tothom sápiга que un home té 'l vici de jugar, y ell mateix s' avergonyirá, y si no arriba a avergonyirse, tothom s' apartará d' ell ab desconfiansa, y haurá de regoneixe qu' ell es l' autor de la seva mateixa desgracia.

S' ha probat que 'l castich no basta. Acudim donchs a la reglamentació.

Lo castich no ha bastat may per impedir la prostitució. ¿Y qué han fet los governs?

L' han reglamentada.

Comensém per amenassar ab penas terribles als que juguin d' amat, sense omplir las condicions que fixi la ley.

Primera condició: Las casas de joch, no, sols serán públicas, sino que tindrán rétol y de nit fanal que expressi 'l nom y objecte del establiment.

Segona: Serán constantment vigiladas é intervingudas per l' autoritat.

Tercera: No podrá jugar ningú que no estiga provehit de una cartilla, adquirida en un centro oficial y registrada degudament y fins si convé adornada ab lo retrato fotogràfic de 'l jugador per poderse comprobar la seva persona sempre que convinga.

Quarta: L' autoritat retrindrà un dotze per cent de las

cantitats que s' atrevessin, donantne compte detallat en lo periódich oficial y destinant lo seu producte al sosteniment de la beneficencia.

Ab' aquests principis degudament desarrollats ¿hi hauria molts jugadors?»

Véus' aquí com d' aquesta manera no 's pribaria 'l dret de ningú.

Veus' aquí com s' evitaria que molts infelissos cayguessen en la tentació de jugar.

Y ja que tants vicis ha de plorar la societat actual, al menos que de las miserias voluntarias se 'n gaudissen los pobres, victimas de miserias que no depenen d' ells.

P. DEL O.

PREDICAR EN DESERT.

—Veji fornera, si es servida, vosté que entén la moneda, diguim si es bona aquesta pesseta.

—Veyam, deixi... bona.

—Jo, francament, no hi entench; pero ja m' ho semblava, y aquesta ximpleta del betas y fils, no me l' ha volguda. Anava a comprarli una mica de trezilla per enribetarme las faldillas que ab aquestas pluhas m' he posat plenas de garrons, que fan llástima. He sortit de casa expressament per aquesta trezilla, agafó la pesseta y are surt en que no la vol.

—Pues es bona: jo n' tingües un sach.

—Donchs me farà 'l favor de cambiarmela y l' hi aniré a tira 'ls quartos per la cara: ¡ahont s' es vist! desde qu' estich al barri que hi vaig a comprar y no 'm fia per dugas canas de trezilla! L' hi prometo que no hi tornaré ni que m' hagues de salvar la vida. ¡Per tres miserables quartos ferme entornar! Ni per tres mil duros. Gracias a Déu no hi vaig a Manlleu: aixó voldrian més de quatre, pero se 'ls espinyan: pobre só, pero encarajingú pot dir:—La Manela m' déu una punta d' agulla; vosté ja ho sap: no es veritat?

—Si senyora, tothom fos com vosté.

—Desde que vinch aquí a comprá 'l meu pa de lliura y mitja cada dia, veji si pot dir que may l' hi haja quedat a deure. ¡Ay senyor! primer no menjaria. Oh y que per tot arreu es igual. Se n' gaudiran prou de veurem empenyada! Si senyora, jo tinch qui 'm vol mal, vosté no ho sap, perque com que encare no haviam tingut ocasió de tractarnos, y ningú del vehinat me coneix...

—Jo si qu' en lo de las altrás casas, poch m' hi enfundo.

—Pero ja déu haber reparat que estich sola.

—M' ho van dir, pero...

—Si senyora, com una fiera, pero m' estimo més aixis que no pas ser vigilada per una mala filla. Que Déu l' hi dongui 'l pago que mereix, y que 'l tindrà, perque

l' pago de Déu es com la vinguda de 'n Farreras, si tarda no ment. Jo que l' hi criada com una senyora, perquè 's casés bé, que m' hi escarrassat com una negra per ferla apar maca, ¿y com m' ho ha pagat? ¡Ab una puntada de peu! Ja diu bé 'l ditxo Quan lo pare dona al fill... si senyora..... la gracia de vosté?

—Tuyas, per servirla.

—Per servi á Déu nostre senyor. Pues bueno, Tuyetas, vosté no s' ho pot imaginar lo que hi arribat á fer per aquella, grandissima poca pena; jo rentava 'ls plats, perquè no se l' hi tallés las mans; jo feya tot l' escarras de casa. Ni una mare de Déu dintre l' escaparate estava com ella. De vestits y modas cap marquesa n' ha tingut com la mèva filla, no se 'n pot formá una idea. ¡Pobreta de mí M' hi he gastat fins l' última malla de las suadas del pobre Badó, que al celsiga; ell també 'n té la culpa, també al véurela tant maca, l' hi queya la baba. Quan vaig quedar viuda ja perquè la noya se 'n dava vergonya de tenir botiga de calsinayre, 'ns la vam vendre per un tres y no res: aviat tot s' en va anar com lo fum, perquè tant com més costa de arregar més depressa se 'n va. ¡Qué haviam de fer després! Jo per compte de tenir la bona vida que l' pobre Badó m' havia assegurat, m' escarrassava treballant per atri, y ella á casa passant lo dia, desde l' mirall al balcó. Quan tornava, al vespre, tot ho trobava per fer, lo més calent era l' ayguera.

De saraus, tregatus y passeigs, demánin. Cansada de tot lo dia, jo anava á perdre las nits pels balls que no se com no soch set estats sota á terra. Sort que una es de bona carnadura... que ó sino...

Al últim va sortirli un partit, y sense demanarme'n consentiment, ni res, ella mateixa s' va prometre. Quan me 'n vaig adonar ja hi estava aficionada; pero jo per aixó, vulgas no vulgas, vigilant sempre per quitarli un mal pas. ¡Veural! ¿qué ha de fer una mare?..

—Dispensim, deixim despatxar aquella noya.

—Si senyora, ¿vol callar? per mi no estigui.

* *

—¿Qué vol noya?

—Un pá de tres lluras ¿no sap pas quin' hora es?

—Me sembla que son...

—Are tocan ¿son quarts ú horas?

—Veyam, calli... no, qu' es á combregar.

—Que Déu l' hi sigui una bona ajuda.

—Tingui, aquí té 'l pa.

—Sembla d' ahir.

—Calli dona, ¿y are? Pues si no ho sé de fixo; pero serán tres quarts de set, ó per aquí...

—Bueno gracias, pasihobé.

—Estiga bona.

* *

—¿Quin' hora diu que es?

—Las set tocadas.

—Ay pobre de mí, me 'n vaig. Pues bueno, al cap y al últim se van casar. Antes tot era:—Mare, qué estara ab nosaltres.—Que no l' hi faltará res.—Que aquí y que allá. Sens poder informarme d' ell, tot eran grandesas; van llogar un pis al carrer Nou, y jo vaig haber de bestreure 'l lloguer, dihent que 'ls seus pares eran á fora y que quan tornarian ho trobariam tot plegat. Los vaig comprar 'l llit y tots los meus mobles van anar allí. Al cap de vuit tristes dias ja 'm van comensar ab rebufos y malas caras; tot lo que jo feya era mal fet, tot lo que deya era mal dit. Com que ell es d' aquets que 's cuydan de fer quintos, á casa tot lo sant dia era un continuo de entrar y sortir gent.—Mare, no vaji tan mal vestida.—Mare, no digui aixó que fá ordinari.

Com que jo, y no me'n amago, he tingut de treballar tota la vida, es clar, no tinch cap lley de anstruccion, y francament, quan un parla no s' hi mira, clá y catalá ab la veritat basta. Pero ells m' hi trobavan tots los ets y uts y no era duenya de dar un pas, que no anés enmantellada de cap á péus. Si 'm portava un bossi de pa á la boca, 'm vigilayan com si me 'ls menjés la sanch, sens contar que casi tot ho pagava jo.

Sufria 'ls set calsers de amargura, pero una mare ho aguanta tot. Ella estava embrassada y tenia un embrás molt dolent; si jo no l' hagués cuydada, ¡qui sap! ja no se 'n cantaria gall ni gallina. Ab aquells nou mesos vaig envellir per trenta anys. Lo gendre 'm parlava poch y á morradas. La noya tot eren gemechs y estava tant mal humorada, que per un tres y no res 'ns tenia un treball.

Al últim, arriba l' hora y comensan los dolors. Jo corra cuyta vaig anar á buscar la senyora Esperanseta que es la llevadora que hi tinch més confiansa; arriba 'l gendre tot cert y mal mandat, portantne un altre d' aquestas modernas que la meytat ni serveixen per assistir una galinada. Quan ell va veure que jo n' havia portat un'altra 'm va dar á devant de tothom un xasco, que no vaig poder méns de dirli tot lo que 'm va venir á la boca; de estafa, de pillo y poca vergonya ni ho vulgui saber: me vaig esbravar, vuidant lo pap, que ab los nou mesos, lo mateix que ab l' embrás de la noya, se m' havia fet un diposit de enrabias, que en acabat de dirho tot, me vaig trobar ab tal alivio que semblava, que ma filla y jo haguéssim desocupat al mateix temps.

Ell, lo murri, m' agafá pèl bras y 'm va dur á la porta. Tota la gent que hi havia á la sala, 's van esgarriar de véurem mal tractada d' aquell modo. La noya

débil y tot prenia part á favor d' ell. Jo 'm vaig esboronar, tenia la carn del cos com pell de gallina y si en aquell instant me punxan no m' haurian tret una sola gota de sanch.

—¡Dénme 'l qu' es mèul pillos, los deya.

—Ja s' ho pot endur, mala mare.

Ay Senyor. ¡Jo que l' hi havia tret la fam de sobre! Pero vaig aguanta 'l punt. Desseguida cap al carrer, passo per aquí, veig aquest pis que tinch, corro, 'l llogo, aviso á aquells de las locomotoras, anám á buscá 'ls mobles, y ni méns me vaig mirar á cap de la casa. Jo deya als mossos:—Carreguéu aixó, carreguéu aixó altre. La mèva filla estava tancada á la arcoya, vaig sentir un plór de criatura que 'm va arribar al anima, Ay! era un fill de la mèva filla, y la sanch sempre tira. Pero vaig té 'l cor fort y m' ho enduya tot. Lo gendre 'm dona quaranta duros dihent:—Tingui, aixó val lo llit; no l' hi dono, perquè ella hi es: pero aquí té 'ls diners.

Ab las llágrimas als ulls, vaig baixar aquella escala; pero tranquila y sossegada, me 'n anava á casa mèva, ahont gosaria la llibertat més complerta. Ells se pensavan que 'm moriria de gana; pero gracias á Déu, que quan tanca una porta n' obra un'altra, no 'm falta res. Vaig á tres ó quatre casas ricas, ahont treballlo per las senyoras, me fan algun encárrech, vench y compro roba blanca y altras futesas, guanyantme aixis la vida y posant alguna pessetona de recó per si vé una malaltia.

Ja ho véu, en aquest mon, quins desenganys! Pero jo m' ho he buscat, no l' hagués pujada ab aquell luxó. ¿No es veritat?

—¿Qué? que 'm diu? Estava distreta.

—Ay! que potser la destorbo.

—Ca no, no senyora, com que ja es fosch y una va tant cansada... M' havia endormiscat; pero ja l' he sentida; 'm deya que la vol en quartos ¿Eh?

—¿L' qué?

—La pesseta que m' havia fet mirar.

—Yamós, té rahò, está endormiscada. Estiga bona.

—Pero que la vol ó no...

—No, no 's cansi, que dormi de gust.

—¡Escolti, no s' enfadi!—Ca, ca, ja es fora, vagi al dimoni, qui 'ls fa veni á molestar á la gent. Tant bé que dormia.

J. DERN.

LA PESCATERA.

Qui es la pescatera—volen sapigué?... un moment d' espera—que crech qu' are vé.

Prou que desseguida—la coneixerán.

senten?... are crida—mentres 's va acostant.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!—

Eh qu' es ben regrossa?... ¡vaya una famella!

una bona moessa—se 'n pot dirne d' ella.

¡Ah, qu' espabilada!—mirin com dú 'l pás!

¡eh quina mirada! —quin garrot de bras!...

Pesos y balansa—en una má ho té,

¡' altre per la nansa—hi agafa 'l pané.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!—

Pentinada estranya;—jamay no ha cambiat,

al detrás castanya,—y al devant llisat.

Devantal que 'n porta—n' es groixut sargil,

un sach de retorta,—mocador de fil.

Curta de faldilla—sempre la 'n veurèu;

sochs de cabritilla—cubreixen son peu.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!—

Ja hi té quatre donas—voltant lo pané:

—Aixó es viu, minyona,—au, plats y diné.—

—L' una regateja—quan lo preu l' hi ha dat

l' altre 's neguiteja—que no cuita aviat.

Mes ella prou llista—quan voltada 's veu,

pregunta y contesta—dona á tot arréu.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!—

Miréu qu' aixerida—vá pesant lo peix,

de tota la vida—que fá lo mateix.

Guaytéu la balansa—com la fá trescar;

vejin qui l' avansa—en lo despatxar.

¿Eh, qu' es ben lleugera?—¡vaya un esturnell!

tota pescatera—té net lo clatell.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!—

Veuben?... ja ha fet fira;—ja s' en dú 'l pané,

mirinla ja gira—per l' altre carré.

May para una estona—sempre pregonant,

lo seu crit ressona—mentres 's va allunyant.

No n' es poch perversa,—sempre, sempre aixis:

—¡A sis!...

¡baixéu que vá á sis quartos la tersa,

á sis!...

JOAQUIM COMABELLA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Milton, lo célebre poeta inglés, després del restabliment de Carlos II estava en lo cas de tornar á desempenyar un cárrech molt lucratiu que havia perdut.

La seva dona l' empenyava á admétre; pero ell no 'n feya cas.

Per últim, per ferla callar vá dirli:

—Comprehen molt bé que vos com á dona preferiu á tot anar en cotxe; pero jo com á home prefereixo anar ab honra.

Lo mariscal de Broglie, trobantse en mitj de una batalla afrontava un perill inútil, y per més esforços que fessin los amichs, no volia retirarse de cap manera.

Per últim, un de ells, M. de Jancour, vá tenir una idea felis. Se l' hi vá acostar á l' orella y vá dirli:

—«Senyor Mariscal: penséu que si linguessem la desgracia de que 'us matavan, lo mando correspondria á M. de Routhe.»

Aquest M. de Routhe era un dels oficials generals més estúpits, y 'l mariscal de Broglie veyent en aixó un gran perill y no pas en la seva vida, vá retirarse.

Un d' aquestos últims dias la Patti 's trobava á Mónaco y s' estava al billar admirant á un francés que com á bon jugador té fama europea.

S' anomena Vignaux, y la Patti, molt aficionada á aquest joch, vá exclamar:

—Oh! si volgués ensenyarme á jugar com vosté.

—No hi ha cap inconvenient, vá respondre Vignaux, sempre que vosté m' ensenyi á cantar tal com vosté canta.

ESQUELLOTS.

Se tracta dels carreters que treballan en lo moll de Sant Ramon, y que á la veritat es tant y tant moll que las rodas dels carros s' enfonzan fins als botons.

La pobre gent tréu foch pèls caixals y 's queixa. Diu que si aixó continua, en la impossibilitat de poder treballar, lo gremi 's declararà en huelga.

Però surt la Junta del Port, ó millor dit l' inginyer Sr. Garran, que no sé si l' hi diuhen Garran perquè es un home tant agarrat á la seva, y ab l' excusa de que tot es provisional, de que al moll s' hi han de fer grans obras, etc. etc., lo cert es que no 's fá res.

De manera que al moll de Sant Ramon, ja no solzament s' hi encallan los carros, sino que s' hi atascan las Juntas tiradas per un inginyer.

* *

La rahò principal que creuhen donar es la següent:

«Si 's descarrega en lo moll de Sant Ramon es per condescendencia de la Junta.»

Vaya una condescendencia! Descarreguéu; pero 'ls bultos que 's quedin al moll á sol y á serena, per impossibilitat material de treure 'ls.

Ja qu' es tant condescendent ab los barcos ¿per qué no es una mica condescendent ab los carros?

Al cap de vall se tracta de uns quants cabassos de graba, y 'm sembla que la Junta no 'n vindria á menós...

* *

Però jo ja 'u veig: la qüestió es fer las cosas ben poch á poch: lo comer de Barcelona es massa actiu, y si no reposa una mica no y 's pren las cosas ab calma, agafará una feridura.

Que prengui exemple de la Junta del Port: mirinla que grassa, que rica y que felissa!

¿Y tot per qué? Perque avants de posar un grá de arena, de primer demana dictámen al inginyer, y aixis poch á poquet se fan las cosas...

Jo crech que fins s' ha imaginat que estant forsa anys á construir lo port, lo port será més gran.

La rua aquest any s' ha convertit en una colla de xicots divertits que tiravan blat de moro al públich.

Y tenian rahò: lo públich que no repara en anarse'n á veure un espectacle que avuy dia ja es indigne de Barcelona, mereix que l' hi tirin blat de moro á tot pasto.

* *

Però hi ha hagut més.

L' últim dia, davant del café de Colon vá haberhi castanyas y cops de cadira.

Davant del teatro Principal hi havia dos municipals de caball y van estarse mirant aquesta verdadera batalla, sense moure's del puesto.
Jo ja 'u veig: aquells municipals estaven de punt.

* *

Una proposició:
¿No seria convenient que als municipals, ja que no mes serveixen de figuras decorativas, los fessin de cartró ó de pedra, y 'l gasto no seria més que una vegada.

Aixís al menos no 'ls hauriam de mantenir.

* *

Per lo demés jo ja sè perque 'ls municipals no ván intervenir en la batussa.

Com que portavan lo casco de gala, si s' haguessen trottollat massa, haurian pogut perdre las plomas.

L' escena passa á Madrid.

Uns soldats llicenciats de Ultramar que tenian 100 y tants duros, ván ser estafats per l' amo de la dispesa ahont estavan.

Aquell mestre vá entregarlos un pagaré, dihentlos que per tot arréu ahont lo presentessin seria diners.

Al péu del pagaré y com á ministre d' Hisenda firmava «Calderon de la Barca.»

¡Pobres llicenciats! ¡Quina manera d' embarcarlos! Aquell Calderon de la Barca, vá escriure per ells un proverbi: «La vida es sueño.»

L' Ajuntament ha negat lo sèu permis perque s' estableixi en lo Parch un edifici destinat á panorama.

L' Ajuntament obra molt bé.
En materias de panoramas ja 'l tenim cada dimars al saló de Cent, y qualsevol que s' atrevis á fer la competencia, s' estrellaria.

Una caricatura de un periódich extranger.
Representa l' entrada del restaurant de un ball de máscaras.

Una dona molt baixa y disminuida vá acompanyada de dos joves.

—¿Dos homes per una dona tant xica? pregunta un mascaron.

—No tinguèu por, respon l' aludida, encare 'n quedará.

Lo jove poeta Pepet Lassarte ha publicat un tomo de poesias titolat *Expansions*, precedidas de un prólech de'n Frederich Soler.

Veus aquí una mostra de aquestas produccions que 's distingeixen per la seva facilitat:

QUATRE besadas

Quan vá neixer, lo pare, ab dols afany;
Quan vá estimar, l' amant, ab suau ardor;
Quan vá ser mare, ab golg inmens, lo fill;
Quan vá finir, ab fret fatal, la mort.

Lo tomet se vén á cinch rals en la llibreria de 'n Lopez.

Aquesta senmana 's quedan sense revista de teatros, per la senzilla rahó de que es impossible ferla per falta de novedats.

En cambi podriam parlarlos dels balls de máscaras, entre 'ls quals ván sobresortir lo d' etiqueta y 'l de criaturas que van donarse al teatro Principal, los de la Societat Romea y Latorre, sempre molt ben concoregudas, y per un altre istil los tres del Corcoll.

La cabalgata de l' *Eura*, vá ser notable per la seva propietat y riquesa.

Lo públich de Barcelona no desitja més que una cosa: que aquesta *Eura* s' arrapi.

Lo govern ha suprimit la censura dels partes telegráficis. Ha fet molt bé.

Un jove fá cocos y telégrafos á una nena; la nena l' hi respon, lo gueto 'ls sorpren, se queixa y la nena diu:
—Ala, ala, papá ¿que no sab que 'l govern ha suprimit la censura telegráfica?

Dias passats l' Ajuntament vá ocuparse de inclusions y exclusions de electors en las listas electorals.

Ó molt m' enganyo, ó en un' altre puesto s' ocupan de inclusions y exclusions de regidors en lo saló de Cent.

Y si no se 'n ocupan, haurian de ocuparse 'n.

* *

En las listas aquestas ván ferse més de 1000 exclusions per falta de domicili.

En Fontrodona vá posarse la má á la galta.

—¿Qué tè, D. Ignaci? l' hi preguntava l' Iglesias.

—¡Ay! Sembla que m' arrenquin tots los caixals.

Davant de la cabalgata del Circo:

—De qué ván?

—De peixos.

—N' hi trobo á faltar dos: lo bacallá sech y l' arengada.

Lo premi dels 300.000 duros de l' Ajuntament de Madrid ha caigut á Barcelona.

Ja que l' Ajuntament de Barcelona no 's recorda de nosaltres, hó es que 'l de Madrid hi pensi de tant en tant.

Are que s' acosta la Quaresma, y per consegüent vé l' hora de la penitencia y de que 'ls noys acudin á l' iglesia á dir la doctrina, aquí vá una anécdota:

—¿Quants Déus hi ha? preguntava un rector á una criatura.

—No més que un.

—Ja n' estás segur?

—Si, senyor.

—Lo pare es Déu, no es veritat? Donchs si 'l pare es Déu, com es possible que 'l fill també ho siga?

—Oh! 'l fill encare no 'u es; pero ho será quan mori 'l sèu pare.

QUÉNTOS.

En un sallé: dos companys fiblan varias botas y tastan.

—Vina, are 'n tastarás un, diu l' amo del sallé, que tè més anys que tú.

Després que l' altre l' ha paladejat, aquell l' hi diu:

—Vamos á veure ¿qué te 'n sembla?

—Noy!.. Deliciós!.. Per beure aquest vi 's necessita un paladar com una plassa de toros.

Un senyor molt rich que deixava un heréu molt avaro, vá consignar en lo sèu testament una carga una mica pesada. La de donar cinch duros al primer pobre que trobès al carrer, cada demati al aixecarse.

—Se cumplirá, digué l' heréu. Noya, vá dir á la criada: tè, tú quedas encarregada de fer aquesta caritat; pero avants de sortir m' avisas.

Y aixís vá ferse sempre; pero 'l mateix heréu se disfressava de pobre, trobava á la criada, l' hi demanava caritat y sempre feya servir la mateixa doblota.

Per justificarse deya:—No en vá diuhen que 'ls avaros som la gent més pobre. A més de que la caritat bèn entesa comensa per un mateix.

Entran dos joves en un café, demanan dos xops y una capsa de dómino.

Se posan á jugar, fan dos partidas y s' alsan sense pagar.

—Alto, diu lo mosso adonantse'n: ¿qui paga?

—Ja veurás, noy: no 'u sè: hem fet qui pagaria y hem guanyat una partida cada hù; per lo tant estém en paus.

Lo mosso tot perturbat respon:

—Dispensin... homes... haguessin avisat.

Un vell se casa ab una noya de quinze anys.

Una amiga de colegi de la nena, deya:

—L' Enriqueta si que no l' hi vindrá de nou. Al cap de vall no ha fet més que deixar la nina per pendre un putxinelli.

De un espiritista que viu explotant la bona fé del próxim, deya un observador:

—Aquest ray: no sab parlar sino del fluit; pero en realitat no pensa més que ab lo sólit.

Un nuvi regala un rellotje á la seva novia qu' es molt interessada.

—¿Y no més que un rellotje gosas regalarme? diu aquesta.

Lo nuvi respon:

—Ja veurás noya: es de repetición.

Anunci de un dentista:

«S' arrencan caixals. Dolor y préus moderats.»

Un company á un altre:

—Antonet... vols un cigarrillo?

—Gracias, Alfredo... no fumo.

—¿Fá molt temps?

—Cosa de déu minuts.

Una criatura está al jardí jugant alegrement. Entre otras cosas agafa un falsó d' espurgar, esmolat de fresch y que brilla á la llum del sol.

—¡Reina santíssima! crida la seva mare.

—No tinga cuidado, respon lo jardiner: encare que siga molt bèn esmolat, per xó no l' oscará.

Dos embustersos:

—Mira, deya un, mira quina mosca hi há dalt de la bandereta del campanar. ¿La veus?

—No la veig, deya l' altre; pero la sento.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

En las tempestas temibles
mon hu, lectores, sentiréu;
ma segona una persona,
si acás es ben feta, ho tè.
Lo mèu tot en las iglesias
hi trobaréu á parells.

FELIU FELIU.

II.

Una noya dos doblada
que tè un pare bastant tot
son hu tres es que no pot
sortí aquest any disfressada.

PAU SALA.

MUDANSA.

Ahir vingué de Paris
un tot de bona mantega;
com que ha vingut pel total
ha arribat d' alló més fresca.

UN ADROGUER.

ANAGRAMA.

Es lo mèu tot una flor;
lo mèu total fan los barcos
y lo mèu tot necessita
la terra per valer quartos.

CARCINELLI.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 37.

L. CLARAMUNT.

LOGOGRIFO NUMERIC.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Un riu.
4 5 6 7 8 7.—Una festa marítima.
8 2 4 5 4 2.—Lo que abunda á Espanya.
1 2 4 2.—Un animal.
3 5 4 6 7.—Un poble de Catalunya

EX-BOLEA N.º 2.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla un objecte d' estudi; la 2.ª un metall; la 3.ª un nom de dona y la 4.ª un verb.

MILORD MAFAT.

GEROGLIFICH.

La cua
500 fulls de paper

T X L

Dilluns

Dissapte

MALLORQUÍ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Cessantia.
- IDEM 2.ª.—Donas.
- MUDANSA.—Lloca, boca, moca, Soca.
- QUADRAT DE PARAULAS.—R o c a
O r a n
C a s a
A n a s
- COMBINACIÓ NUMERICA.—7 5 9 6 8
8 9 7 5 6
5 8 6 9 7
6 7 5 8 9
9 6 8 7 5
- CONVERSA.—Paper.
- GEROGLIFICH.—A petita bebé, teta grossa.

L' enterro de la sardina.